

2

Za
praznik

Preproste
besede

Jože

Ramovš:

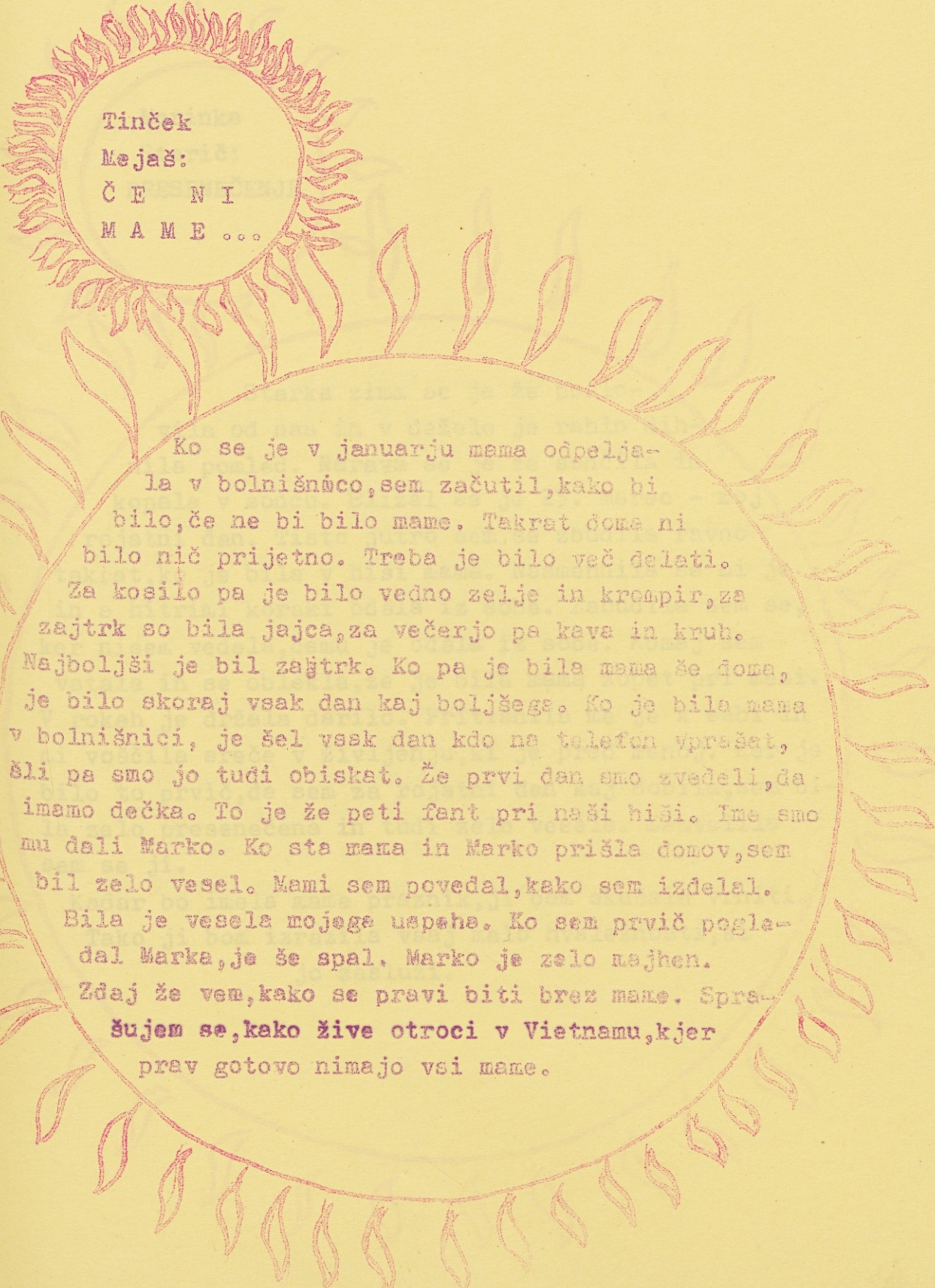
V O Š Č I L O

Vsem ženam želimo za njihov praznik vse najlepše, da bi bile ob vsakem koraku zadovoljne in da bi z veseljem gledale na prehojeno pot. Želimo jim, da bi vzgojile dobre otroke, ki bi bili vredni svojih mater. Ob vsaki težavi, ki jih doleti, naj pomislijo, koliko morajo pretrpeti nekatere matere in gotovo jim bo laže pri srcu. Želimo jim zdravja in veliko uspehov ter sreče!

Mame, veliko ste morale pretrpeti, saj nas vzgajate še od malega in vedno bdite nad nami. Vedno nam želite dobro in zato vas imamo radi.

Žene, naj bo vaše lice vedno vedro in obraz vedno nasmejan!

Naj nam še dolgo sveti najlepše sonce : M A T I !

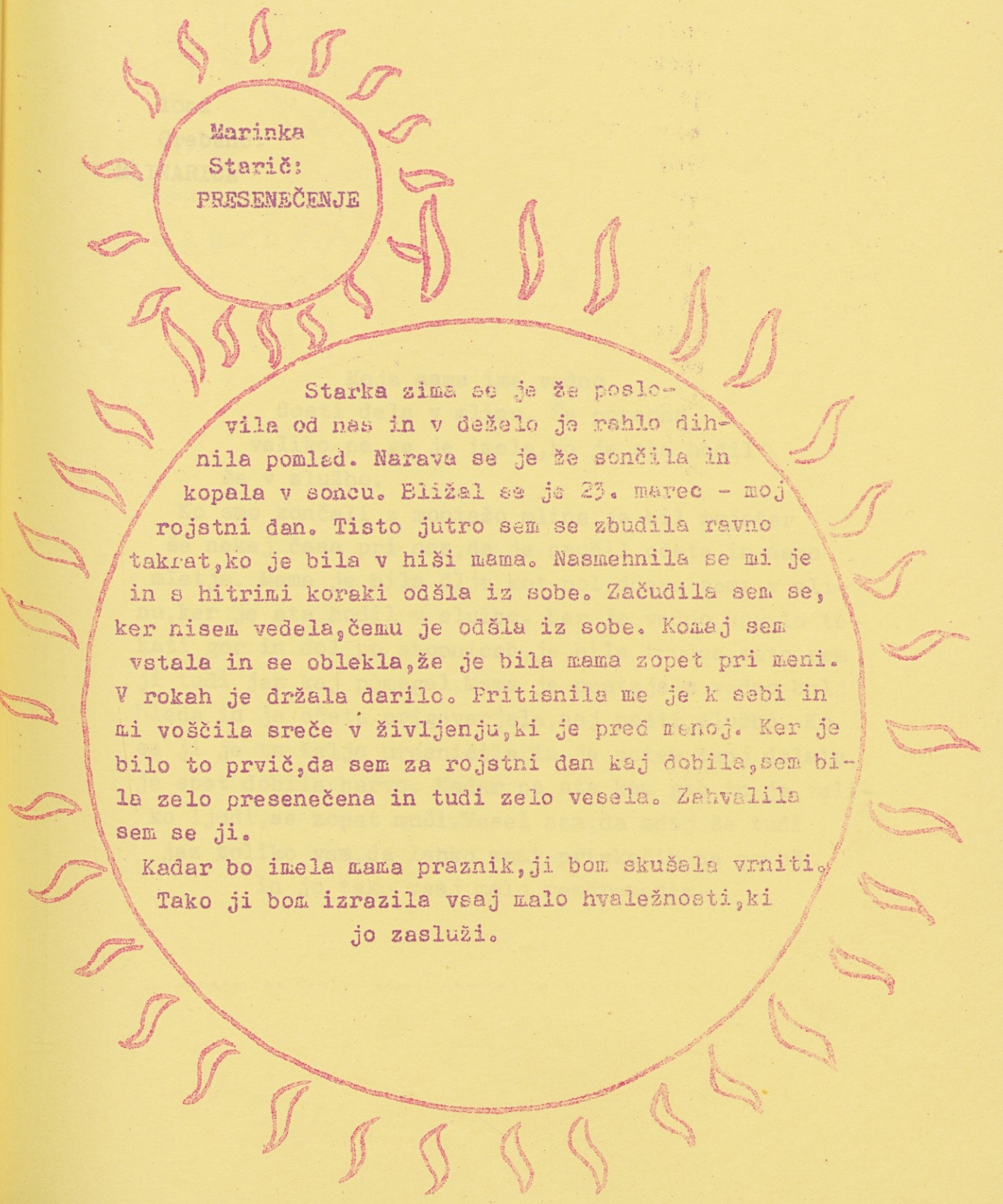
Tinček

Mejaš:

Č E N I

M A M E

Ko se je v januarju mama odpeljala v bolnišnico, sem začutil, kako bi bilo, če ne bi bilo mame. Takrat doma ni bilo nič prijetno. Treba je bilo več delati. Za kosilo pa je bilo vedno zelje in krepir, za zajtrk so bila jajca, za večerjo pa kava in kruh. Najboljši je bil zajtrk. Ko pa je bila mama še doma, je bilo skoraj vsak dan kaj boljšega. Ko je bila mama v bolnišnici, je šel vsak dan kdo na telefon vprašat, šli pa smo jo tudi obiskat. Že prvi dan smo zvedeli, da imamo dečka. To je že peti fant pri naši hiši. Ime smo mu dali Marko. Ko sta mama in Marko prišla domov, sem bil zelo vesel. Mami sem povedal, kako sem izdelal. Bila je vesela mojega uspeha. Ko sem prvič pogledal Marka, je še spal. Marko je zelo nežen. Zdaj že vem, kako se pravi biti brez mame. Sprašujem se, kako žive otroci v Vietnamu, kjer prav gotovo nimajo vsi mame.

Marinka
Starič:
PRESENEČENJE

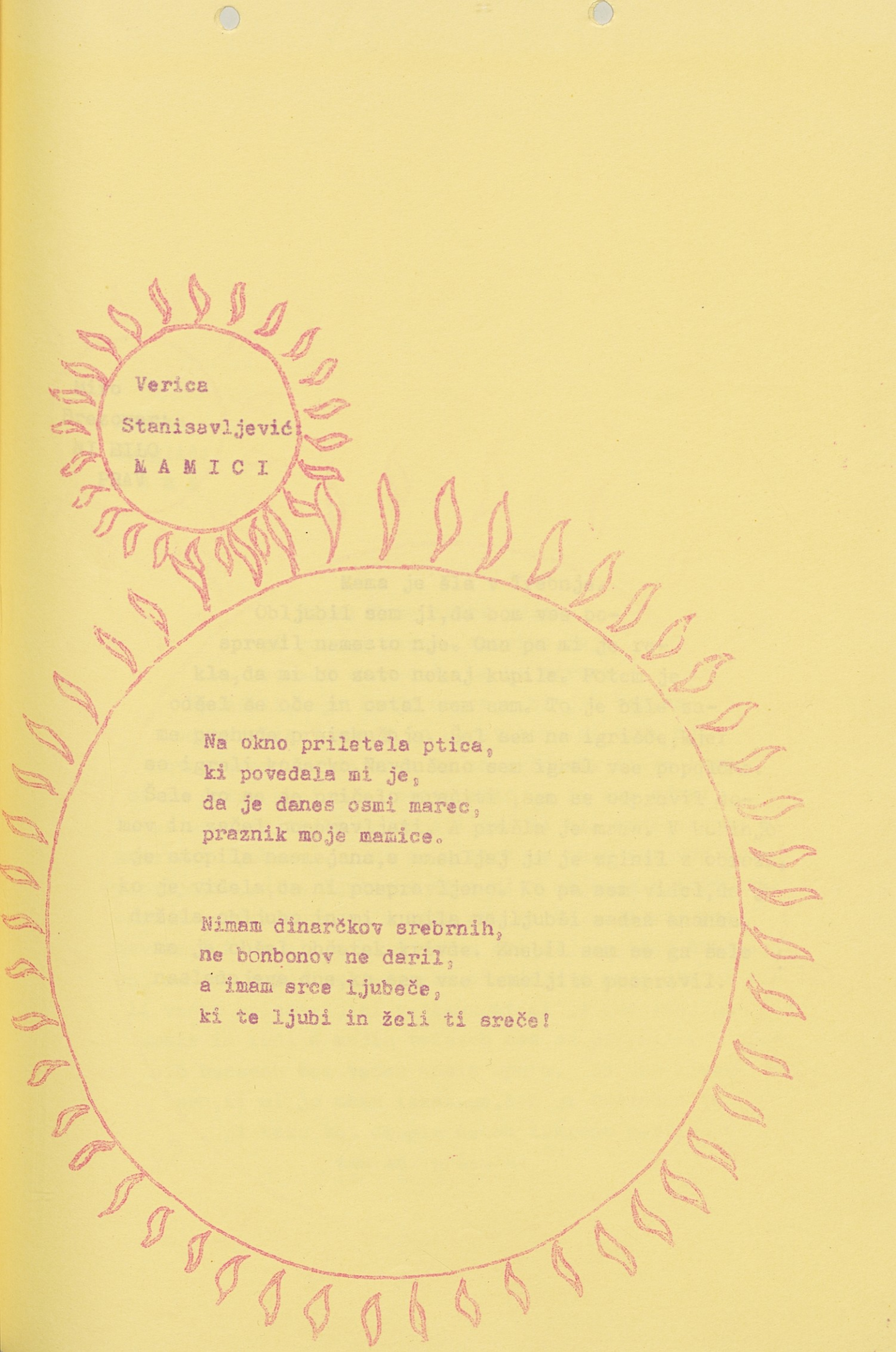
Starka zima se je že poslo-
vila od nas in v deželo je rahlo dih-
nila pomlad. Narava se je že sončila in
kopala v soncu. Bližal se je 23. marec - moj
rojstni dan. Tisto jutro sem se zbudila ravno
takrat, ko je bila v hiši mama. Nasmehnila se mi je
in s hitrimi koraki odšla iz sobe. Začudila sem se,
ker nisem vedela, čemu je odšla iz sobe. Komaj sem
vstala in se oblekla, že je bila mama zopet pri meni.
V rokah je držala darilo. Pritisnila me je k sebi in
mi voščila sreče v življenju, ki je pred mano. Ker je
bilo to prvič, da sem za rojstni dan kaj dobila, sem bi-
la zelo presenečena in tudi zelo vesela. Zahvalila
sem se ji.

Kadar bo imela mama praznik, ji bom skušala vrniti.
Tako ji bom izrazila vsaj malo hvaležnosti, ki
jo zasluži.

Toni
Grebenc:
MLINARICA

Moja mama ima vedno
dosti dela v mlinu. Še posebno
veliko pa ga je imela, ko je ata hodil
še v službo.

Ko smo končali z montažo mline, je bil mojster
še nekaj časa pri nas, da je naučil očeta in mamo
mletja. Mama je bila dlje kot pol dneva same v mli-
nu, ker je ata hodil v službo. Ker je vedno morala te-
kati gor in dol po stopnicah, je bila trudna, zato sem
ji tudi jaz kaj pomagal. Mama je postajala vedno bolj
bleda in je očeta prigovarjala, naj pusti službo. Ko
se ji je ta želja uresničila in je potem manj delala,
je spet dobila barvo. Kadar pa ata kam gre in je veli-
ko ljudi, se zopet muči. Vesel sem, da zdaj že tudi
jaz toliko vem, da lahko mami priskočim na pomoč
in jo tako vsaj malo razbremenim.

Verica

Stanisavljević

M A M I C I

Na okno priletela ptica,
ki povedala mi je,
da je danes osmi marec,
praznik moje mamice.

Nimam dinarčkov srebrnih,
ne bonbonov ne daril,
a imam srce ljubeče,
ki te ljubi in želi ti sreče!

Miro
Brezovar:
NI BILO
PRAV

Mama je šla v Trebnje. Obljubil sem ji, da bom vse pospravil namesto nje. Ona pa mi je rekla, da mi bo zato nekaj kupila. Potem je odšel še oče in ostal sem sam. To je bila zame prehuda preizkušnja. Šel sem na igrišče, kjer so igrali košarko. Navdušeno sem igral vse popoldne. Šele ko se je pričelo mračiti, sem se odpravil domov in začel pospravljati. A prišla je mama. V kuhinjo je stopila nasmejana, a smehljaj ji je zginil z obraza, ko je videla, da ni pospravljeno. Ko pa sem videl, da jo držala obljubo in mi kupila najljubši sadež ananas, me je obšel občutek krivde. Znebil sem se ga šele naslednjega dne, ko sem vse temeljito pospravil.

Anica
Brazari
NJEVA
Zdenka
Jurglić:
M A M A

Mama! Kako širok pojem,
ki pomeni otroku vedrino, daje
mu občutek varnosti. Če bi otroke
vprasali, koga imajo najraje, bi jih večina
odgovorila: "Mamo!" In upravičena bi bile nji-
hove besede. Ioda mama ni le svinčnik, ki se izra-
bi in potem kupi nov; prava mama je le ena sama!
Svet ne more najti nadomestilčki bi bil enakovreden
materini ljubezni. Ludi koja mama je take kot vse dru-
ge: prijazna, polna ljubezni in tudi v najhujših trenutkih
ohrani kanček upanja. Z mamo sva si bili le malokdaj
navzkriž. Mama mi je bila vedno učitelj in vzor hkrati,
saj sem se vedno vzgledovala po njej. Z mamo sva si bi-
li vedno prijateljici, velikokrat mi je marsikaj za-
upala in tudi o mojih težavah sva se pomenili. V nje-
nih besedah sem vedno našla oporo. Za vso ljube-
zen, ki mi jo mama izkazuje, sem ji hvaležna in
ji tako kot drugim ženam iskreno česti-
tam za praznik!

Anica
Brcar:
NJENA POT

Včasih so imeli
ljudje težje življenje, kot
ga imamo danes. Tudi mamina teta, ki
je sedaj pri nas, je imela vseskozi težko
življenje. Ko ji je bilo 16 let, je šla od do-
ma, najprej k bližnjemu sosedu za deklo, potem pa
se je selila iz kraja v kraj. Povsod so jo poznali
kot zelo pridno delavko. Mnogokrat je morala opravljati
delo hlapca in dekle, vendar ni izgubila poguma.
"Morala sem zdržati. Ako bi šla od hiše pred pustom, za
tisto leto ne bi dobila plače," pravi teta. "In ker sem
v več letih spravila skupaj, sem dala v banko, a v začetku
vojne denarja nisem dobila in tako sem bila ob vse." Te-
ta pa je bila nesrečna tudi po drugi strani. Ko je pri
neki hiši molzla kravo, jo je ta z repom udarila po
očeh, da je skoraj čisto oslepela. To je bilo res
težko življenje.

Minilo je dolgi štirideset let teške tetine
službe in njena nečakinja - moja mama - ji
je ponudila dom, da ji je vsaj na
stara leta lepše življenje.

Marinka
Vrabc:
STARA MAMA

Moja stara mama stanuje
v isti vasi kot jaz. Ker je mama
ves dan v službi, tudi kosim pri njih.
Po kosilu pa večkrat skupaj poklepetava.
Stara je 72 let in je precej bolehna. Napadle so
jo že mnoge bolezni in zato je že veliko pretrpe-
la. V bolnišnici je bila že več kot pol leta. Domači
so jo hodili vsake nedelje obiskovat, ko pa sem jo jaz
hotela obiskati, je že prišla dozov. Vsi smo bili vese-
li, ko je bila spet črna. Sedaj, ko si je zlomila nogo
in težko hodi, pa skupaj izbira fijo. Za ječ sku-
paj, za seme skupaj, za prodajo skupaj in za svinje po-
sebej. Daje mi tudi vzpodbudo. Če včasih ne ubogam
mame, mi pravi: "Če bi bila jaz tako mlada, bi tako
rada hodila, zdaj pa..." Skoraj vsakokrat se ji po
takih besedah spuste solze. Jaz jo potem tola-
žim, vendar pa raje naredim zahtevano delo,
kot da bi se stara mama jokala.

Vedno se razveseli vnučkov in pra-
vnučkov in nas zasipa z mate-
rinsko nežnostjo.

Breda
Breznikar:
D A R I L O
Z A M A M O

Najlepše darilo, ki ga lahko dobi
mama, je otrok. Naša mama ga je dobila že
januarja, a je za vse pravo doživetje šele zdaj,
ko žlobudra nerazumljive besede, ko ima dudo v
ustih. Mama ga ima zelo rada, zdi se mi, kot da je
zdaj najbolj doživela srečo materinstva. Težko ga
sliši, kadar ponoči joka in takoj vstane. Ko pa se ot-
ročiček naje, se spet umiri.

Največje doživetje za ženo je otrok. Še toliko lepše
materinstvo pa je tedaj, če se otrok rodi v bližini
praznika žena.

Bojan
Bučinel:
M A M A

Mama! Le kdo ne bi poznal te besede! Mama je prva, do katere čutiš prvo ljubezen in ki ti jo vrača v tolikšni meri, da ji ne moreš nikoli zadosti povrniti.

Ko sem bil še majhen, je bila prva mamina skrb moje obnašanje. Velikokrat sem jokal, zato je venomer ponavljala, da bom dober pevec. Toda to se na žalost nč zgodilo. Vsak dan je morala stati pri mizi; dokler še nisem znal sam jesti, je stala z žlico v roki, ko pa sem znal že sam držati žlico, pa s palico v roki, ker nisem hotel jesti. Ko pa sem začel hoditi v šolo, so se njene skrbi še povečale. Paziti je morala, da sem se učil in napisal vse domače naloge. Večkrat mi je tudi pomagala, če mi kaj ni šlo v glavo. Nekajkrat sem prinesel iz šole tudi slabo oceno. Ob takih trenutkih sem hodil okoli mame kot mačka okoli vrele kaše. Včasih tudi z udarci ni skoperila; sem jih že zaslužil! Kadar pa sem dobil dobro oceno, se je veselila skupaj z mano. Če pogledam na leta mojega otroštva, lahko rečem, da je mama

S O N C E M O J E M L A D O S T I !

Jože
Urbič:
I Z
OTROŠTVA

V mojem otroštvu je bilo odločilno, da smo se večkrat preselili iz enega konca Šentruperta na drugi konec; ko pa sem se navadil na svoje prijatelje, smo se spet preselili. Ni se bilo lahko prilagoditi novim prijateljem in tako sem postal nezaupljiv do starejših; med svojimi prijatelji pa sem zelo rad. Najbolj pa sem bil srečen, ko sem dobil sestri - dobil sem prvo prijateljico, ki se je zmerom in ob vsakem času z menoj igrala. Drugo veselje je bilo tedaj, ko sem stopil v osnovno šolo. Nekaj časa sem rad hodil, potem ne in zdaj je ne bi rad končal, ker je pred menoj težavna odločitev: pravi poklic.

Iz otroštva bom odnesel veliko vrlino: razumevanje staršev, topel dom. In želel bi, da bi si nekoč tudi jaz ustvaril dom, ki bi ga obkrožala toplina.

